

Република Србија
ВРХОВНИ КАСАЦИОНИ СУД
Рев 399/2018
15.10.2018. године
Београд

У ИМЕ НАРОДА

Врховни касациони суд, у већу састављеном од судија: Браниславе Апостоловић, председника већа, Зоране Делибашић и Бранислава Босиљковића, чланова већа, у парници тужиоца АА из ..., кога заступа Бранислав Херцег, адвокат из ..., против туженог Града Новог Сада, кога заступа Правобранилаштво Града Новог Сада, ради исплате, одлучујући о ревизији туженог изјављеној против пресуде Апелационог суда у Новом Саду Гж бр.1988/17 од 16.06.2017. године, у седници већа одржаној дана 15.10.2018. године, донео је

ПРЕСУДУ

ОДБИЈА СЕ као неоснована ревизија туженог изјављена против пресуде Апелационог суда у Новом Саду Гж бр.1988/17 од 16.06.2017. године.

ОДБИЈА СЕ захтев туженог за накнаду трошкова ревизијског поступка у износу од 60.000,00 динара.

Образложење

Пресудом Вишег суда у Новом Саду П број 319/2016 од 28.04.2017. године, усвојен је тужбени захтев и обавезан тужени да тужиоцу исплати износ од 6.001.151,07 динара и да му накнади трошкове парничног поступка у износу од 453.781,52 динара, са законском затезном каматом од пресуђења 28.04.2017. године до исплате.

Пресудом Апелационог суда у Новом Саду Гж бр.1988/17 од 16.06.2017. године, жалба туженог је одбијена и пресуда Вишег суда у Новом Саду П број 319/2016 од 28.04.2017. године је потврђена. Другим ставом изреке, одбијен је захтев туженог за накнаду трошкова жалбеног поступка.

Против правноснажне пресуде донесене у другом степену, тужени је благовремено изјавио ревизију због битне повреде одредаба парничног поступка и погрешне примене материјалног права.

Врховни касациони суд је испитао побијану пресуду у оквиру овлашћења из чл. 408. Закона о парничном поступку – ЗПП („Сл. гласник РС“, број 72/11...55/14) - ЗПП и утврдио да ревизија није основана.

У спроведеном првостепеном поступку није почињена битна повреда одредаба парничног поступка из чл. 374. став 2. тачка 2. ЗПП, на коју другостепени суд пази по службеној дужности.

Према чињеничном стању утврђеном у поступку који је претходио доношењу побијане пресуде кп бр. .. КО ... 13.06.2008. године цепана је на кп бр. ../1, 2, 3 и 4. кп бр. ../2 уписана у ЛН бр.1 .. КО ..., село њива друге класе, површине 26,32 ара, врста земљишта, остало грађевинско земљиште у приватној својини је власништво тужиоца у обиму од 7550/11020 удела. Ова парцела је планском документацијом ушла у састав улице ... у целости и намењена је за јавну и саобраћајну површину – улицу и представља у целости улицу ... у ... . Изграђене ограде грађевинских парцела које излазе на предметну улицу из улице ..., представљају фактичку регулациону линију. Предметна парцела као део целине улице ... у ... је делимично опремљена инфраструктуром и то водном, електроенергетском и телекомуникационом, док је саобраћајна површина изграђена од туцаничког застора и исту неометано користи неограничени број лица за јавни саобраћај у целости тако да парцела представља добро од општег интереса, односно добро у општој употреби.

Према Плану детаљне регулације простора између улица ..., ... и ... улице у ... („Сл. лист Града Новог Сада“ број 42/2007), предметна парцела представља јавну површину – улицу, чија је намена јавна површина улица и иста није намењена за изградњу због чега на њој није одређена грађевинска линија, а регулациона се поклапа са постојећим границама парцела и представља саставни део улице ... и важећим планом је предвиђена за опремање водоводном и канализационом мрежом. Улица је делимично опремљена уличним електроенергетским и гасним инсталацијама а није опремљена уличном мрежом електронских комуникација.

Тужилац је продавао плацеве, који су као и предметна парцела били саставни део пољопривредног земљишта у његовом власништву, при чему је део парцеле оставио за прилазни пут плацевима и својим купцима није продавао пут већ је продавао само плацеве у складу са извршеном интерном парцелацијом на основу које су купци знали које су њихове парцеле, а шта представља пут. Временом власници плацева су се удружили и платили насипање шљунком прилазног пута, а у међувремену је и тужени додатно насуо пут шљунком и туцаником, али пут још није асфалтиран. Повремено прође ваљак који наспе мало песка, разгрне га и поправи рупе на путу. У улици ... спроведена је струја, вода, телефон а постоји и улична расвета. Улицом пролази камион градске чистоће, станари добијају редовно пошту и рачуне за електричну енергију и воду. У улици ... у ... ЈКП „ББ“ ... је изводио радове и поправке туцаничког коловоза у затеченој геометрији 2014. године, а према налогу управљача односно по решењу Градске управе за инспекцијске послове од 27.12.2013. године. Тржишна вредност парцеле износи 27 евра по м², односно 3.328.000,00 динара на дан 18.08.2016. године, док укупна вредност на дан 18.08.2016. године износи 71,64 евра односно 8.760.351,00 динар. Тужилац од овог износа потражује износ од 6.001.151,07 динара.

На тако утврђено чињенично стање нижестепени судови су правилно применили материјално право када су усвојили тужбени захтев у целини.

Наводима ревизије правилност материјалног права не доводи се у сумњу.

Право на имовину је једно од основних људских права заштићених уставно-правним нормама међународних конвенција, чији је Република Србија потписник. Уставом Републике Србије у члану 58. зајемчено је мирно уживање својине и других имовинских права стечених на основу закона и предвиђено да право својине може бити одузето или ограничено само у јавном интересу утврђеном на основу закона, уз накнаду која не може бити нижа од тржишне. Законом се може ограничити начин коришћења имовине, а одузимање или ограничење имовине ради наплате пореза и других дажбина или казни, дозвољено је само у складу са законом.

Протоколом број 1, уз Европску конвенцију за заштиту људских права и основних слобода, у члану 1. гарантује се заштита имовине и прописано је да свако физичко и правно лице има право на неометано уживање своје имовине, да нико не може бити лишен своје имовине осим у јавном интересу и под условима предвиђени законом и општим начелима међународног права. Ове одредбе, међутим, ни на који начин не утичу на право државе да примењује законе које сматра потребним да би регулисала коришћење имовине у складу са општим интересима или да би обезбедила наплату пореза или других дажбина или казни.

Уставне одредбе и Конвенцијско право указују на обавезу исплате разумне накнаде за одузету имовину, по тржишним ценама у време пресуђења, која је и побијаном пресудом и утврђена.

Како решење о експропријацији и одређивању накнаде за експроприсану имовину никада није донето, то застарни рокови на који се тужени током поступка позивао прописани одредбама Закона о облигационим односима, нису ни могли почети да теку.

Формирањем пута за улазак у продате плацеве тужилац на несумњив начин није изразио вољу да не жели више да држи парцелу, па право својине тужиоца на парцели није престао напуштањем у смислу члана 46. Закона о основама својинскоправних односа.

Тужени је пасивно легитимисан у овом спору јер се ради о улици, јавној и саобраћајној површини која је по својој природи добро у општој употреби сагласно члану 2. став 2. Закона о путевима („Сл. гласник РС“, бр.46/91...101/05).

Осталим наводима ревизије туженог оспорава се правилност утврђеног чињеничног стања из којих разлога се ревизија не може изјавити, па они не могу бити предмет разматрања ревизијског суда.

На основу изложеног, Врховни касациони суд је применом члана 414. став 1. ЗПП, одлучио као у изреци пресуде.

Одлука о трошковима ревизијског поступка донета је према успеху туженог у овом поступку.

**Председник већа - судија
Бранислава Апостоловић,с.р.**

За тачност отправка
Управитељ писарнице
Марина Антонић